

Sanna Heikkilä

MUUTOKSIA

Kuvataiteen koulutusohjelma

2014

MUUTOKSIA

Heikkilä, Sanna

Satakunnan ammattikorkeakoulu

Kuvataiteen koulutusohjelma

Toukokuu 2014

Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Sivumäärä: 16

Liitteet:

Asiasanat: opiskelu, kokemukset, lopputyö

Opinäytetyön kirjallisessa osuudessa kerron miten päädyin opiskelemaan taidetta ja kokemuksistani eri kouluista ja lopputyöprosessista.

CHANGES

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University Of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2014

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages: 16

Appendices:

Keywords: studying, experiences, thesis

My thesis is about how I got into studying art, my experiences of different schools and the sculpture part of the thesis.

SISÄLLYS

1 JOHDANTO.....	5
2 MUUTTO.....	6
3.....	9
4.....	11
5.....	13
6.....	16

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni kirjallisessa osuudessa käsittelen aikaa taidekoulutukseni alusta nykyhetkeen. Mietin hieman myös jatkoa ja millaisia asioita tulevaisuudeltani kuvanveistäjänä toivon. Kokonaisuus voi olla kronologinen sekamelska, mutta yritän parhaani mukaan järjestää suoltamani tekstinpätkät edes välttävästi eheäksi kokonaisuudeksi. Vanhat ja uudet asiat vain tупpaavat olemaan sidoksissa toisiinsa.

Ennen nelivuotista ammattikorkeakoulututkintoa opiskelin kaksi vuotta Limingan taidekoulussa. Ensimmäisen kuvataidelinjalla ja jälkimmäisen vapaalinjalla. Kansanopistosta hyvän pohjan jatko-opiskeluja ajatellen saaneena odotukset Kankaanpäästä kohtaan olivat suuret. Pettymyksiä on tullut eikä opiskeluaikaa voi kuvailla mielekkääksi tai aina niin kovin hedelmälliseksi. Kokonaisuudessaan tämä aika on kuitenkin ollut kasvattava ja kehittävä. Hukkaan heitettyä aika ei sentään siis ole ollut. Vaikeuksista huolimatta ja niiden avulla ovat itsetuntemus, ihmissuhdetaidot ja itseluottamus lopulta ottaneet taas askelia eteenpäin.

2 MUUTTO

2.1 Ensimmäiset päivät 5.3.2014

Otin juuri makaronilaatikon leivinuunista. Nykyinen asuntoni on puulämmitteinen. Pirtin puolella on leivinuuni ja makuuhuoneessa kakluuni. Näillä keleillä lämmitän vähän kumpaakin vuoropäivinä niin lämpö pysyy sopivana. Nyt asun täällä viidettä päivää. Viihdyn hyvin.

Vuokraisäntä laittelee saunarakennuksen sivuhuoneeseen työhuonetta minulle. Painava puuhella oli vajonnut perästä lattian läpi. Mauno korjasi lattian ja kohta hella on taas paikallaan. Tämä on vuokraisäntäni kotipaikka ja hella on tuotu saunakamariin hänen ollessaan 12-vuotias. Talo on ollut vuokralla kymmenisen vuotta, sitä ennen samaisessa työtilassa on tehty ainakin puutöitä ja kudottu mattoja. Tila on pieni ja vaatimaton, eikä käy kieltäminen, etteikö vieno sienimäinen haju hiipisi nenään sisään astuessa, mutta tämä sopii minulle nyt. Mauno tuo vielä vaimonsa veljen rakentaman höyläpenkin lainaan niin pääsen hyvin alkuun.

Hankin jo 20 litraa 98-bensiiniä ja kanisterin teräketjuöljyä, puut vain vielä puuttuvat, mutta tiedän mistä niitä saan. Ensin täytyy kuitenkin hoitaa tämä koulu loppuun. Huh. Helpotin hommaani jättäytymällä pois vuosikurssini yhteisnäyttelystä. Se oli sekä taloudellisesti, että henkisesti keventävä päätös. Koulu aika Kankaanpäässä ei ole ollut helppoa, lähinnä peräkkäisiä pettymyksiä itseen ja toisiin niin työ- kuin yksityiselämässäkin. Mukavaa, että koulu ainakin loppuu pian.

Uusi kotini Olhavan kylässä lin kunnassa on mukava meren läheisyydessä sijaitseva sivukylä. Tällaiselle juntihtavalle tapaukselle tämä sopii kuin nyrkki silmään. Taloni on 65:n neliön omakotitalo. Pihassa on sauna ja navetta, josta käytössäni on pieni varasto ja puuliiteri. Heti navetan takaa alkaa metsä ja suoraan itään päin mennessä asutusta on kuuden ja puolen kilometrin päässä. Aika lähellä, mutta tilaa ja rauhaa on sitä hakevalle, vaikka lähin naapuri onkin sadan metrin päässä.

Hankin Kärkkäiseltä, lissä sijaitsevalta sekatarvakaupalta PVC-teräsköyettä, karbiinilukkoja muutaman, kiinnitysrousen ja vaijerilukkoja. Viritän toiselle koiralleni juoksulangan saunan ja talon välille. Karvakorvainen kaksikkoni on jo tässä ajassa ehtinyt vilahtamaan naapurin tontille muutaman kerran ja se saisi loppua, siksi se lankaviritys. Kilttejä ne ovat, mutta riehakkaita ja joutaisivat pysymään pihassa. Riittää kun toista pitää kiinni silloin kun ei itse ole pihalla niiden kanssa, se on niistä se joka yllyttää ja vie toisenkin mennessään. Koirille tämä on hyvä paikka, hihnaa ei tarvitse vilauttaakaan ja metsätiet ja -polut alkavat heti pihasta.

Noin kolme vuotta sitten kun hankin koirani, oli ajatukseni alusta asti se, että taajamassa asuminen on vain väliaikaista, maalle täytyy päästä takaisin. Lapsuudenkotini on maatila, vanhempani kasvattavat isän sukutilalla perunaa ja viljaa. Tila on ollut saman suvun viljeltävänä tietävästi 1700-luvun alusta asti, varmaan pidempäänkin. Ensimmäinen isäntä,

josta tiedetään, oli Heikki Paulus. Olen pitkään ajatellut tuon sukunimen ottamista, jos ei virallisesti, niin ainakin taiteilijanimeksi.

Maalla asumista tuskin puoltaa monikaan asia jos ajatellaan alkavan taiteilijanuran käyntiin saamista. Kuudetta vuotta taidekouluja kahlanneena ja alan menoa seuranneena voin sanoa, ettei ole minua varten kaupunkilaistaiteilijan elämä. Edullista varmasti näkyvyyden saavuttamisen kannalta olisi olla niin sanotusti ihmisten ilmoilla, mutta siinä on niin paljon sellaisia puolia joihin en haluaisi sekaantua millään tavalla. Olen sen verran yksinkertainen, vaatimaton ja tavallisesta verkkaisesta elämästä pitävä, etten vain taivu muuhun. Enkä haluakaan, ei se ole minua varten. Veistelen, pidän torppaa pystyssä ja rymyän koirineni metsässä kellosta ja päivämäärästä välittämättä.

Jos pyrkisin nyt saamaan taiteilijanurani mahdollisimman hyvin käyntiin olisi kai hyvä asua siellä kaupungissa. Mielellään Helsingissä tai Tampereella. Täytyisi olla aktiivinen taideyhdistyksissä ja -seuroissa, verkostoitua, tehdä yhteistyötä, saada apurahoja, olla esillä, kekkaloita avajaisissa, miellyttää ihmisiä ja olla oikeaa mieltä asioista. Tyrkyttää itseään. Tällaisenkin kuvan olen alastani saanut.

Kuvittelisin pystyväni edellä lueteltuihin asioihin jos niitä toden teolla haluaisin ja tarpeellisenä pitäisin, mutta kun en. Täytyy olla muitakin vaihtoehtoja, kaikki eivät tuohon muottiin sovi. Pyrkimykseni on olla onnellinen ja luulen, että lähimmäs sitä pääsen toimimalla niin kuin itselle oikealta tuntuu. Kyse on turvallisuudentunteenkin tavoittelusta; ammattitaiteilijan taloudellinen epävakaus ei houkuttele ja rauhaa kaipaava luonne vaatii sen mukaista ympäristöä. Toimeentulo täytyisi mitä todennäköisimmin turvata joillain muilla töillä. Maatalous kausiluonteisuudessaan olisi todella hyvä ratkaisu, vanhempien eläköitymistä odotellessa siis...

Mahdollisuudet veistämiseen ovat silti tällä hetkellä poikkeuksellisenkin hyvät. Maalla asumisen parhaisiin puoliin kuuluu tilan paljous. On pihaa, teosvarasto ja vaatimaton

työtilakin. Kaupungissa persaukisen mahdollisuudet vastaaviin tiluksiin ovat aika mahdottomat. En keksi riittävästi syytä ängetä sinne kun veri kuitenkin vetää maalle ja työntekoonkin on paremmat mahdollisuudet.

Yksinolokaan ei enimmäkseen haittaa, seuraahan kaikki tietysti tarvitsevat, toiset vain vähän vähemmän. Kai taiteilija vähän vetäytyvä saa nykypäivänäkin olla, eihän tähän minun työhöni edes kykenisi sellainen, joka ei yksinäisyyttä siedä. Toki taiteentekeminen voi yhteisöllistäkin olla ja se sopii kelle sopii ja on yhtä hyvä kuin tämä minun tapanikin.

3

Aloitin taideopinnot Limingan taidekoulussa kuvataidelinjalla syksyllä 2008. Tarkoitukseni oli pitää välivuosi lukion jälkeen, mutta kävikin niin, että löysin kuvanveistosta niin mielekästä ja palkitsevaa tekemistä, että halusin jatkaa sen parissa.

Ensimmäisen vuoden keväällä poikkesin linjan lukujärjestyksestä ja jäin veistoon. Vuoden viimeisin projekti oli ensimmäinen puuveistokseni. Lopputulos ei ollut tavoittelemani kaltainen, mutta kipinä siitä syttyi. Koulun jälkeen hain Imatran taidekouluun ja pääsinkin sisään. Päätin kuitenkin viettää vielä toisen vuoden Limingassa keskittyen pelkästään omien veistosten tekemiseen ja tekniikoiden opetteluun tavallaan siinä samalla vahingossa. Päätös kannatti sillä Limingan taidekoulussa on todella pätevät opettajat ja ehdin vuoden aikana oppimaan niin paljon, ettei Kankaanpäässä tekniikoiden puolesta tullut käytännössä mitään uutta, vähintään perusasiat oli tuttuja kaikilla kursseilla. Usko omaan kykyihin ja rohkeus tehdä saivat merkittävää lisäpontta todella kannustavasta ilmapiiristä. Paikka tuntui kodilta sen aikaa, minkä siellä vietin.

Olen aina pitänyt käytännön hommista ja maatilalla kasvaessa se on tullut ympäristönkin myötä. Harrastusluonteisesti on tullut omin päin opeteltua kaikenlaista saippuanteosta

kasvivärjäykseen ja punamaalin keittoon. Jostain syystä isän konehallin hitsaus- ja polttoleikkausvälineet, kulmahiomakoneet ja moottorisahat jäivät huomaamatta. Isä olisi varmasti opastanut koneiden käytössä jos olisin huomannut kiinnostua niistä. En tainnut ymmärtää, mitä kaikkea niillä voisi tehdä maatalouskoneiden korjaamisen ja metsätöiden lisäksi.

Käsityönkin tekeminen on itseilmaisua, mutta taide menee paljon pidemmälle. Tämä on varmaan ainakin syy sille, miksi se vei niin mennessään. Veistossa yhdistyy ne asiat, joista pidän. Käsitöitä olen aina harrastanut ja harrastan totta kai edelleen, mutta ne ovat aina käyttöä varten. Veistosten tekeminen on myös käsityötä, mutta merkitys, tarkoitus ja syy tekemiselle on aivan jotain muuta. Laatuvaatimukset ovat myös toisaalla, puusepän tarkkuus ei ole se olennaisin asia, vaan ilmaisu vaikka toki veistoksenkin täytyy kestää ja olla siinäkin mielessä laadukas. Hieman repsottava liitos tai korjaamaton halkeama puussa eivät veistoksessa vähennä sen arvoa, vaan voivat tuoda siihen jotain lisääkin. Tekijän kädenjäljellä on ihan erilainen merkitys.

Taiteilijanura ei ole ollut mikään selvä valinta eikä lapsuuden toiveammatti. Kuvaamataito ja käsityö ovat toki aina olleet mieluisimpia kouluaineita ja taiteenperusopetukseenkin on tullut lapsena osallistuttua. Kuvataidepainotteisen lukion jälkeen hain Oulun yliopistoon opiskelemaan arkkitehtuuria, sisäänpääsy jäi kiinni pisteestä tai parista. Motivaatio ei ollut silloin kohdallaan, eikä alakaan näin jälkikäteen ajatellen oikea. Muita vaihtoehtoja olivat esimerkiksi rakennus-, huonekalu- ja interiöörirestaurioijan koulutukset, muotoilu ja maisema-arkkitehtuuri. Kaikki nämä pyörivät jollain tapaa kuvanveiston ympärillä, tavallaan siis hain sitä oikeaa, mutten vielä löytänyt. Taideala oli vieras, eikä kotona oltu kiinnostuneita kulttuurista. Oli onnellinen sattuma, että päädyin Limingan taidekouluun, se oli käännekohta monella tavalla hyvään suuntaan. Siellä innostuin tosissani, sain hyvää palautetta ja kannustusta; asioita jotka olivat ennestään jopa vieraita.

4

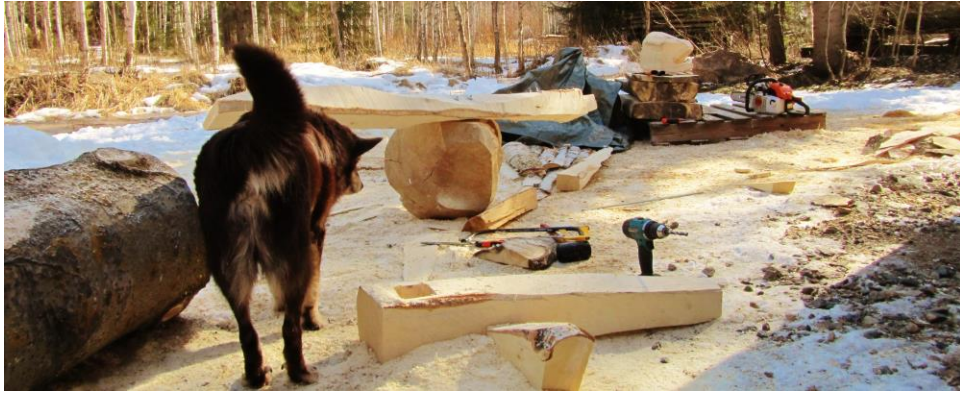
Positiivinen kokemus ensimmäisestä taidekoulustani johti aikamoiseen pettymykseen Kankaanpäässä. Hämmästyks oli suuri kun neljännen vuoden veiston opiskelija tuli sanomaan että hienoa kun joku osaa hitsata ja toinen ihmetteli polttoleikkausvehkeitä tomun alta kaivaessani, ettei kukaan hänen aikanaan ole käyttänytkään, eikä itse osaisi. Veiston puolella ei tuntunut tapahtuvan mitään ja ensimmäisenä vuonna tehdyt lopputyöt pistivät kyllä ihmettelemään, mitä tämä touhu oikein on. Limingan koulussa opiskelijoiden vaihtelevan aktiivisuuden ymmärsi, sillä porukkaa oli todella laidasta laitaan virkavapaata viettävästä yläasteen opettajasta juuri oppivelvollisuuden suorittaneisiin teineihin. Homma oli rentoa, eikä kukaan ollut suorittamassa ammattitutkintoa. Meininki Kankaanpäässä vaikutti silti yhtä ammattimaiselta kuin siellä, eli siis aika pahalta siihen nähden, että koulusta valmistutaan ammattiin. Viimeksi kuluneen lukuvuoden aikana erään kurssin opettaja valitteli täyttämö motivaation puutetta kyseessä olleen ryhmän opettamiseen, kiinnostusta kun ei opiskelijoilta taaskaan aiheeseen löytynyt. Ammattitaitoon käsittääkseni kuuluvat käytännöntaidot ja tekniikoiden hallinta ontuvat tänäkin keväänä monella valmistuvalla.

Hankalimmalta melkein tuntuu se, että koulun ilmapiiri ei oikein salli kritiikkiä. Vähän väliä lopetusuhan alla olevan koulun mainetta täytyisi pitää yllä. Henkilökunnankin virallinen mielipide tuntuu olevan vain tätä ajatellen räätälöity. "Tiskin alta" tuleekin sitten ne henkilökohtaiset totuudenmukaiset ajatukset. Ongelman lähde en osaa eritellä, nykyinen koulujärjestelmä itsessään aiheuttaa varmasti ongelmia, mutta ajattelen kuitenkin, että opiskelijamateriaali on se, joka koulun loppupeleissä tekee. Omana opiskeluaikanani useampi lahjakas kuvataiteen opiskelija on vaihtanut pois Kankaanpään taidekoulusta. En kuitenkaan usko, että tilanne muissa vastaavissa ammattikorkeissa on juurikaan häävempi, mutta monelle on liian ahdistavaa olla pienessä yhteisössä pienellä paikkakunnalla. Jo pelkästään sosiaaliset

paineet viihtymiseen voivat olla mahdottomat sietää. Turussa ja Tampereella on varmasti helpompi olla, kun koulun ulkopuolista elämää on riittämiin.

Itse päätin tämän koulun käydä, koska veistonopetuksesta ei voi valittaa. Opettajat ovat päteviä, joskin välillä hiukan leipääntyneenoloisia työhönsä, mikä on ihan ymmärrettävää kun ottaa huomioon opiskelijoiden enemmistön tason ja työmoraalin puutteen. Pieni paikkakuntakin minulle sopi; paremmin kuin se kaupunkivaihtoehto ja vertaistukea koulunkäyntiinkin onneksi oli.

5 PARASIITTI

Viimeinen vuosi Kankaanpäästä oli vaikein kaikista neljästä. Kesän ajan työstin syksyllä tulevaan näyttelyyni töitä. Osan olin aloittanut jo paljon aikaisemmin, työskentelen pitkäjänteisesti ja tasaisesti riippumatta siitä, onko tiedossa näyttelyaikoja. Kesän ajan oli mukava puuhailla kun koululla hyvin vähän ketään silloin on. Työtilavarauksia opiskelijat kyllä tekevät, mutta vain harvat jaksavat "tuhlata" lomakuukausiaan työntekoon aikomuksesta huolimatta. Koulun alku sitten elo- syyskuussa oli taas kerran aika paukaus. Työnteko alkoi nykimään, eikä ketään olisi työskennellessä halunnut nähdä. Hampaat irvessä sain viimeiset hommat valmiiksi. Rutiinia on onneksi sen verran kehittynyt muottien tekoon ja valamiseen, ettei mikään mennyt pieleen vaikka käytännössä koko ajan pidättelinkin vain itkua.

Kyseinen näyttely oli ensimmäinen sen mittakaavan ripustus, jossa oli vain omia töitani. En ollut lopputulokseen kovin tyytyväinen, enkä kokenut saavani riittävästi palautetta, positiivista tai negatiivista. Pahintahan on jos kylmäksi jättää. Jäi aika tyhjä olo ja tämän puserruksen jälkeen täytyi heti alkaa miettimään lopputyötä. Alusta asti ajattelin, että se tulee olemaan vain työ muiden joukossa, jatkaisin vain puurtamista niin kuin tähänkin asti ja tulee mitä tulee. Yritin olla ottamatta paineita. Samaan aikaan omassa elämässä vääntyi ihmissuhdeasiat niin kiemuralle, että jaksaminen alkoi tosiaan loppua kesken. Koulu alkoi entisestään tuntua aivan sivuseikalta ja ärsyttävyydessään vain ikävältä itikalta korvaan inisemässä. Oli helppo ajatella, että sen kärsii luovia riman ali. Siis oman riman ali, eihän siellä mitään keltään vaadita ja vielä vähemmän kukaan itseltään. Ja se tosiaan on vain koulu, ei

pitäisi niin sydänjuurillaan asioita ottaa, mutta kun on herkkä niin on herkkä, ei siitä mihinkään pääse. Elämä on sitten erikseen, en ole ikinä ymmärtänyt niitä, jotka elämäntapanaan opiskelevat ja lukujärjestykset hyppysissään menevät laitoksesta toiseen. Paras koulu on se kun vaan menee ja tekee ja ottaa selvää, siihen ei tutkintoja tarvita ja jos ei oma-aloitteisesti kykene niin sitten varmaan kannattaisi tehdä jotain ihan muuta.

Lopputyöhöni olin alusta asti ajatellut käyttää puuta ja yhdistää siihen jotain toista materiaalia. Metallintyöstö on toinen mistä pidän ja pronssivaluun olen sitä enemmän koko ajan mieltynyt, mitä useammin päässyt sitä tekemään. Oli luontevaa käyttää siis pronssia.

Ideat teoksiini tulevat useimmiten hyvin intuitiivisesti, idean kehittyessä en mieti, mitä ajan takaa tai mistä ajatus tulee. Veistoksen tekeminen on usein pitkä prosessi ja elementit tuppavat matkan varrella muuttumaan. Samalla tulee mietittyä mitä ja miksi on ylipäättään tekemässä. Minulle tärkeää on, että työni herättäisivät katselijassa ajatuksia ja tunteita. Jonkinlaisen elämyksen aikaansaaminen on hienoa. Hyvä esimerkki parhaasta mahdollisesta palautteesta oli kun kurssikaveri tuli liikuttuneena halaamaan työtäni katseltuaan. Harvoin käy aivan noin, mutta jonkinlaisen kokemuksen välittäminen on olennaista, siksi en pidä töitteni selittämisestä ja idean avaamisesta levälleen hyvänä asiana. En välttämättä itsekään hahmota sitä niin, että pystyisin selväsanaisesti sitä esittämään ja tärkeämpää on se, miten katsoja omista lähtökohdistaan teoksen ymmärtää.

Lopulta lopputyöni muodostui puisesta ampiaispesästä, pronssiin valetuista isoista kärpäsisistä ja kennostoista. Työ alkoi koon miettimisestä ja puun valinnasta. Kiitokset kanssaopiskelijalle, joka ei suuttunut kun valkkasin vahingossa hänen varaamansa koivupölkyn... Aloitin homma t joululomalla ja aihio jäi pitkäksi aikaa lojumaan koulun takapihalle. Omalla työhuoneellani keskustassa muovailin kärpäsiä ja kennoja punavahasta. Työhuoneen vuokraaminen oli marras-helmikuulle välttämätöntä, koululla olo olisi ollut liikaa, tuskin olisin sitäkään vähää saanut tehtyä. Aivotonta näpertämistä niiden vahojen kanssa, kolmisenkymmentä keskimäärin varmaan viiden sentin mittaista "paskakärpästä" muovailin yksitellen. Kennot rakensin ensin askartelemalla kopiopaperista kuusikulmioita, sivultaan parin sentin mittaisia.

Teippasin niitä sitten yhteen ja syntyneen paperikennon kastoin sulaan vahaan useampaan kertaan riittävän vahvuuden saadakseni.

Muottienpoltto ja valupäivä alkoi lähestyä ja muotit oli pakko tehdä koululla. Se menikin sitten ihan viime tippaan. Työnteon kanssa oli niin suuria vaikeuksia ja olo niin herkillä, että kattoon lahnana tuijottelemisen olisi ollut sitä sopivinta tekemistä. Tuntui että menee aivan pieleen ja tolkuttomasti aikaa koko hommaan. Olin kotona muistaakseni neljän aikoihin yöllä ja varma siitä ettei muotteihin valaudu yhtään mitään. Tässä kohtaa oli taas korvaamaton etu siitä että kyseiset työvaiheet olivat sen verran tuttuja, että joku rutiini oli olemassa.

Sovin opettajan kanssa tulevani kurssivaluun töihin sulattajaksi, seurailin myös muottienpolton etenemistä valua edeltävänä päivänä. Se sujui onneksi hyvin, valupäivän työt varsinkin sulattajan roolissa on niin mielekästä, että sitä ei pilaa mikään. Kaatamaan en päässyt, kurssilaiset hoitivat sen, mutta valut onnistuivat todella hyvin siihen nähden, etten odottanut saavani yhtään käyttökelpoista osaa. Kennot onnistuivat täydellisesti ja kärpäsisistäkin lähes kaikki, eli aivan riittävästi kun alun perin olin liioitellut niiden määrää.

Muuttopäivä pois Kankaanpäästä alkoi olla käsillä ja keskeneräinen työ täytyi ottaa mukaan ja tehdä uudessa paikassa loppuun. Jättäydyin pois vuosikurssimme yhteisnäyttelystä ilmapiirin takia. Huono ryhmähenki yhdistettynä siihen että oma mitta oli aivan täynnä ja halusin vain pois jo paikkakunnaltakin johti tähän valintaan. Muutenkin olin jo pitkään ollut ulkona koko touhusta ja toinen jalka ulkona koko paikasta. Takkuava ryhmätyö yhteisnäyttelyn eteen ja olematon kiinnostus ja arvostuksen puute aiheeseen johti siihen, että annoin asian olla.

Ensimmäisessä kritiikissä lopputyöni aihe närkästytti joitain kurssikavereitani. jälkikäteen kuulin vain jotain napinaa ja joku otti nokkiinsa. Kyllä työni aihe tulee koulusta ja siitä mitä mieltä siitä olen. Työnnimi on siis Parasiitti, se on ampiaispesä, joka on täynnä paskakärpäsiä ja mustuneita kennoja. Tätä en tarkoittanut kenenkään henkilökohtaisesti otettavaksi, enkä

tosiaan tahallisesti tällaista aihetta valinnut. Teen vain sellaisia töitä, mitä sattuu tulemaan, ideoiden sensuroinnissakaan en näe mitään järkeä vaikka tietysti hahmotin mistä kuva mieleeni tuli.

Työn ripustustapa varmistui vasta ihan arviointipäivän korvalla. Vuokraisäntä teki metsätöitä lähellä kotiani ja kaatoi keksikokoisia koivuja, joista hän toi minulle yhden. Sahasin siitä tolppamaisen jalustan ja pulttasin pesän sen kylkeen kiinni. Lopputulos oli yllättävän hyvä. Turha näpertäminen alkaa ehkä osittain jäämään pois tekemisestäni; tästä työstä ei tullut ylityöstettyä, kuten monista aiemmistani. Tavoittelen rennompaa otetta työskentelyyni ja tässä sitä ehkä jo vähän saavutin. Turha "kutominen" johtuu varmaan enimmäkseen epävarmuudesta omassa tekemisessä ja paineista onnistua. Suunta on kuitenkin nyt omasta mielestä parempaan päin.

Koulu-aika on tosissaan pakottanut puntaroimaan omaa valintaa, tekemisen laatua ja syitä. Itsensä muihin vertaaminen ja muiden miellyttäminen ei johda mihinkään. Itse on se, joka asettaa riman ja pyrkii siitä yli, muiden puuhille pitäisi paremmin osata lotkauttaa korvaansa.

6

Kun on nelisen vuotta kädet ristissä odottanut jonkin koulun loppumista, voi siitä ainakin olla tyytyväinen, että vaikka kuvataiteilijaksi valmistuminen tuntuu hypyltä tyhjän päälle, on se silti niin tervetullut askel elämässä eteenpäin, ettei hirvitä. Pahalta se vaikuttaisi jos koulusta ei millään haluaisi irrottautua ja itsenäisen kuvataiteilijana toimiminen pelottaisi. Nyt annan asioiden mennä omalla painollaan ja katson mihin päädyn. Ikää on sen verran vähän, että tässä on aikaa vielä vaikka mihin.